

НОРА КУНАС

enthusiast
Children's
Books

ВИЛМА ХАХОВА
и миниатюрните
пирати

ИЛЮСТРАЦИИ: ТЕМУ ЮХАНИ

НОРА КУНАС

ВИЛМА ХАХОВА
и миниатюрните
пирати

ИЛЮСТРАЦИИ:
ТЕМУ ЮХАНИ

ПРЕВОД:
РОСИЦА ЦВЕТАНОВА

enthusiast
| Children's
| Books

София, 2024

Българското издание се публикува с финансовата подкрепа на FILI – Finnish Literature Exchange.

F I
L I

Noora Kunnas
Salmanterin Terttu ja minimerirosvot

Copyright text © Noora Kunnas, 2019
Copyright illustrations © Teemu Juhani, 2019
Original edition published by Otava, 2019
Bulgarian language edition published by agreement with Noora Kunnas, Teemu Juhani and Elina Ahlback Literary Agency, Helsinki, Finland.
All rights reserved

Нора Кунас
Вилма Хахова и миниатюрните пирати

© Росица Цветанова, превод, 2024
© Тему Юхани, илюстрации, 2019, 2024
© Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс енг пблшиинг“ ООД, 2024
ISBN 978-619-164-606-7

Зла ужаст

– Това е отвличане! Похищение! Деца в беда! – креснаше Лили Юнила срещу вятъра през отворения прозорец на колата. Косата ѝ се развяваше бясно, а очите ѝ сълязаха.

На седалката до нея братчето ѝ Мико цъкаше хаотично по телефона си в паника.

– Ще се обадя за помощ! – викна той. – Какъв е номерът за спешни случаи?

Татко им Яко грабна телефона от ръката му, преди Мико да е успял да набере какъвто и да било номер.

– Лили! Прибери си главата в колата и затвори прозореца! Веднага! – кресна мама Алина и стисна волана още по-здро. Откакто децата научиха, че ще ги завежат при чичо им Джим, над дома на семейство Юнила надвиснаха черни облаци. Хлапетата не харесваха чичо си, нито пък той тях, но нямаше кой друг да ги гледа, докато родите-

лите им бяха в командировка. Все пак бабите и дядовците им бяха заминали заедно на ваканция в Лансароте.

– Помощ! По... – вресеше Лили, но изведнъж се прибра вътре и се закашля. – Глупави комари!

– Ето така става, като си вириш главата през прозореца – срязва я татко Яко.

– Това е страшно нечестно! – изрева Лили, като махаше комари от зъбите си. – Вие да заминете на почивка на африканските плажове, а нас да оставите на онзи ужасен чичак, дето обича само и единствено колата и бизнес идеите си.

– Преспокойно можем да годем с вас – пробва се и Мико. – През цялото време ще мълчим като мишки.

Алина въздъхна дълбоко.

– Не е почивка на плажа, а командировка. Няма как да вземем с нас и деца. А онзи ужасен чичак ви е роднина и дълбоко в себе си е съвсем приятен човек – обясни тя, макар да знаеше, че думите на децата не бяха съвсем неоснователни.

Братът на Яко, Джим, не беше от най-сговорчивите.

– Та вие бихте могли да си прекарате просто чудесно у Йосаф... у чичо ви Джим – пробва се ведро татко Яко. Той все забравяше, че брат му Йосафат бе сменил името си на Джим.

Лили се изсмя сухо. О, чудесно! Родителите ѝ явно забравяха що за човек беше всъщност чичо Джим. Последния път, когато с Мико му бяха на гости, се беше наложило да седят върху хавлиени кърпи по време на цялото посещение.

– Децата цапат – бе заявил Джим.

А когато най-накрая бяха гръзнали да се помръднат, той не ги изпуснаше от очи, следеше ги зорко и неотлъчно.

– Просто не е свикнал с деца, затова е малко напрегнат – обясни им Алина.

– Да, сигурно! Нали за нищо на света не пропуска да спомене, че той самият никога не е бил дете – измърмори Лили.

„Родителите са жестоки“ – мина ѝ през ума. Те вечно мислеха само за собственото си благо. Как изобщо бе възможно някой да заведе родните си деца при човек като Джим!

– О, беше си дете, нали аз го помня. Даже веднъж през зимата облиза стълба на една лампа и езикът му залепна за него – засмя се Яко. – Скоро ще пристигнем. Хайде сега, вземете да се позасмеете, нещата все ще се подредят – утеша ги таткото, но физиономистите на децата – поначало ведри – си останаха сериозни. Те нямаха повод да се усмихват.

Червеното комби спря на алеята на модерна бяла къща, където лъщеше красив, чисто нов гжип.

– Брат ми пак си е сменил колата – засмя се Яко и в същия миг забеляза как на прозореца на дневната се мерна глава.

– Е, хайде, беж да ви няма! – подвикна Алина.

Децата се изнизиха от колата с нежелание.

– Отидете да звъннете на звънеца – кресна Яко на децата и те се затъртриха към входната врата.

Джим не отвори.

– Не си е вкъщи! – зарадва се Лили. – Няма ли всички да заминем за Африка?

– Почакай малко – отвърна татко ѝ и закрачи към вратата с маршова стъпка. – Джим, видях те! Ела да отвориш! – изкрещя му през нея.

Миг по-късно вратата все пак се откряна бавно. През пролуката надзърна лукав на вид мъж с гелосана коса, зализана на една страна.

– Няма нужда да викаш – изсумтя Джим.

– Ето го и него! Единственият ми брат! – възкликна Яко и прегърна мечешката киселия Джим.

– Пусни ме! – запротестира той и накрая Яко отпусна хватката си.

Джим оправя прическата си и в същия миг забеляза гецата, които стърчаха на двора. „Ето ги и тях – мина му през ума, – противните хлапета на брат ми.“ Той недоумяваше как така някой би искал да си съсине живота, като се

сдобие с подобни чудовища. А на всичкото отгоре трябваше и да ги натриса на роднините!

„Все още си изглеждат точно толкова отвратителни, колкото и предишния път“ – помисли си Джим и ги измери с поглед.

Лили беше по-голямата и обичаше да чете. Явно и този път бе помъкнала със себе си огромна чанта с книги.

„Партакешите на децата в дома ми, супер“ – помисли си Джим гневно.

Мико пък беше слабичко момченце, което колекционираше пощенски картички. И двамата имаха големи очи и гъста, непогатлива на ресане коса. Тази на Лили беше събрана на конска опашка.

– Е, къде да занесем багажа на децата? – засуети се Яко, помъкнал четири големи чанти.

– В бараката на двора има място – отвърна Джим.

Алина и Яко се засмяха, надявайки се, че той се шегува, но изражението му не трепна.

– Не, Джим, не в бараката – възрази Яко.

Брат му изсумтя и посочи навътре в къщата.

– Е, и в гостната има място. Но няма да докосват нищо, нещата ще си останат по чантите, а леглото винаги ще бъде оправено! – изкрещя Джим подир Яко, докато той отнасяше багажа на децата към стаята.

В гостната имаше голямо легло и бял скрин, а подът бе покрит със светъл пухкав килим.

– Ако видя и едно петънце, ще изхвърчите от тук – изсъска Джим на децата.

Не след дълго възрастните вече се наслаждаваха на кафето си отвън, разположени на новите градински мебели от полиратан. С периферното си зрение Джим ужасено следеше как децата седяха с вдигнати крака върху чистите му градински столове.

„Тези работи ще приключат още с тръгването на Яко и Алина – помисли си той. – Децата цапат мебелите.“

Тогава съседката му, възрастна жена на име Вилма Хахова, ги поздравя иззад плета от глог.

– Хубав ден – поде тя. – Напомня ми за лято-

то на 1937-а, когато беше горещо точно колкото и сега. Бях си купила нова лятна шапка и червен бански в тон с нея.

– О, да, чудничко ни е лятото! – викна ù в отговор Яко.

– Това е кукумявката от съседната къща, Вилма Хахова. Вре си носа навсякъде – изръмжа Джим без дори да угостои с поглед съседката си.

Лили беше извадила книгата си, а Мико погреди на масата пощенските си картички. Вече беше натрунал цяла купчинка от тях. Винаги ги разнасяше със себе си, защото обичаше да разглежда колко различни места има по света.

– Веднага да ги прибираш! Картичките ще ми награскат масата! – изрева Джим и уплашеният Мико припряно ги напъха обратно в раницата си.

– Е, надали пък чак ще я награскат – понечи да възрази Яко, но Джим не отстъпи.

– Децата си носят всичко необходимо. Гледай да не бугуват до късно. Те са свикнали да си правят компания, та в това отношение няма да имаш проблеми – обясни му Яко.

– И така ще е най-добре. Нямам никакво намерение да ги бавя! – сонна му се Джим и продължи да сърба шумно кафето си.

Следобедът премина във вечер и стана време Алина и Яко да потеглят. Децата им помахаха унило от вратата, когато колата зави към улицата.

– Хайде, хланета, веднага си лягайте да спите! – изкомандва ги Джим.

Лили и Мико се затъртриха към гостната. Чичо им затвори вратата и децата го чуха да въртвя ключа в ключалката.

– За да не се шляете из къщата през нощта! – извика им той през вратата.

– Все едно сме в затвора – стъписа се Лили.

Нора Кунас
Вилма Хахова и миниатюрните пирати

Превод *Росица Цветанова*
Редактор *Симона Христова*
Коректор *Цвета Нинкова*
Илюстрации *Тему Юхани*
Адаптация *Яна Аргиропулос*

Финландска. Първо издание
Формат 60x90/16
Печатни коли 9,5
ISBN 978-619-164-606-7

Издава

enthusiast

Запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пъблишинг“ ООД
София, бул. „Васил Левски“ 31
тел. 02/943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите от
www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

Една необикновена
баба, говорещ
петел и непокорни
миниатюрни пирати –
перфектна рецепта
за приключение.

Посещението на Лили и Мико при неприятния чичо Джим се превръща в най-вълнуващото им преживяване, когато се запознават с чудатата съседка Вилма Хахова. Тя и нейните приятели, говорещият петел Педро и бившият пират Торстен Дървения крак, усилено се подготвят за конкурса за аранжиране на цветя. Всичко върви по план до момента, в който скритите в мазето ѝ миниатюрни пирати оживяват и започват да вилнеят из града. Какви ли неприятности ще забъркат?

„Вилма Хахова и миниатюрните пирати“ има всичко необходимо, за да ви завладее: пленяващ сюжет, хумор, лекота на текста, забавни приключения и прекрасни черно-бели илюстрации.

Цена: 15 лв./7.70 €

9 786191 646067

www.enthusiast.bg